

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2017. december 6.*

„Európai uniós védjegy – Felszólalási eljárás – Az Európai Uniót megjelölő nemzetközi lajstromozás – Burlington ábrás védjegy – BURLINGTON és BURLINGTON ARCADE korábbi nemzeti szóvédjegyek – BURLINGTON ARCADE korábbi európai uniós és nemzeti ábrás védjegyek – Viszonylagos kizáró ok – Összetéveszthetőség – A 207/2009/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja) – Olyan megjelölés kereskedelmi forgalomban való használata, amelynek jelentősége nem csupán helyi mértékű – A 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 8. cikkének (4) bekezdése) – A korábbi védjegyek megkülönböztető képességének vagy jóhírnevének tisztességtelen kihasználása – A 207/2009/EK rendelet 8. cikkének (5) bekezdése (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése)”

A T-120/16. sz. ügyben,

a **Tulliallan Burlington Ltd** (székhelye: Saint Helier [Jersey], képviseli: A. Norris barrister),

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviselet: M. Fischer, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban:

a **Burlington Fashion GmbH** (székhelye: Schmalleberg [Németország], képviseli: A. Parr ügyvéd),

az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsának a Tulliallan Burlington és a Burlington Fashion közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2016. január 11-én hozott határozata (R 94/2014-4. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

tagjai: S. Frimodt Nielsen elnök, I. S. Forrester és E. Perillo (előadó) bírák,

hivatalvezető: I. Dragan tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2016. március 22-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az EUIPO-nak a Törvényszék Hivatalához 2015. június 10-én benyújtott válaszbeadványára,

* Az eljárás nyelve: angol.

tekintettel a beavatkozó félnek a Törvényszék Hivatalához 2016. június 13-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a 2017. április 28-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 2009. november 12-én a beavatkozó fél, a Burlington Fashion GmbH, az európai uniós védjegyről szóló, módosított 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.) (helyébe lépett az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet [HL 2017. L 154., 1. o.]) alapján az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalánál (EUIPO) kérelmet terjesztett elő az 1017273. sz. nemzetközi lajstromozás európai uniós oltalma iránt. A lajstromozás oltalmát az alábbi ábrás védjegy vonatkozásában kérték:

- 2 Az oltalmat a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 3., 14., 18. és 25. osztályba tartozó áruk tekintetében kérték, az egyes osztályokra vonatkozóan az alábbi leírással:
 - 3. osztály: „Szappanok kozmetikai használatra, szappanok textíliákhoz, illatszer készítmények, esszenciális olajok, a bőr, a fejbőr és a haj tisztítására, ápolására és szépítésére szolgáló termékek; az ebbe az osztályba tartozó testápolási cikkek, dezodorok személyes használatra, borotválkozás előtti és borotválkozás utáni készítmények”;
 - 14. osztály: „Ékszerek, karórák”;
 - 18. osztály: „Bőr és műbőr, bőröndök, (az ebbe az osztályba tartozó) táskák, (az ebbe az osztályba tartozó) kis méretű bőrből készült termékek, így különösen pénztárcák, levéltárcák, kulcstartó tárcák; esernyők, napernyő formájú napellenzők”;
 - 25. osztály: „Lábbelik, ruhák, kalapárúk, derékszíjak, övek”.
- 3 2010. augusztus 16-án a felperes, a Tulliallan Burlington Ltd, felszólalást nyújtott be a 207/2009 rendelet 41. cikke (jelenleg a 2017/1001 rendelet 46. cikke) alapján a bejelentett védjegynek a 3., 14. és 18. osztályba tartozó áruk tekintetében történő lajstromozásával szemben. A felperes a London (Egyesült Királyság) központjában található Burlington Arcade kereskedelmi galéria tulajdonosa.

- 4 A felszólalás többek között a következő, korábbi védjegyeken és jogokon alapult:
- az Egyesült Királyságban 2003. december 5-én lajstromozott és 2012. október 29-én megfelelően megújított 2314342. sz. BURLINGTON szóvédjegyen, amelyet a 35. és 36. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében lajstromoztak, és amely az egyes osztályok tekintetében a következő leírásnak felel meg:
 - 35. osztály: „hirdetési felületek bérbeadása és lízingje; kereskedelmi és reklám célú kiállítások és bemutatók szervezési szolgáltatásai; kereskedelmi célú vásárok szervezése; reklámozás és promóciós szolgáltatások és ehhez kapcsolatos információs szolgáltatások; különböző termékek összegyűjtése mások megbízásából abból a célból, hogy a vásárlók kényelmesen megtekinthessék és megvásárolhassák ezeket a termékeket többféle, vegyes kiskereskedelmi üzletben”;
 - 36. osztály: „boltok és irodák bérlete; ingatlan lízingelése vagy kezelése; épületek lízingelése; épületek vagy épületek közötti vagy azokon belüli hely lízingelése; ingatlanmenedzsment szolgáltatások; boltok és irodák bérletére vonatkozó információs szolgáltatások; ingatlan szolgáltatások; tőkebefektetés, befektetési alapok”;
 - az Egyesült Királyságban 2003. november 7-én lajstromozott, és 2012. október 29-én megfelelően megújított 2314343. számú BURLINGTON ARCADE szóvédjegyen, amelyet a 35., 36. és 41. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében lajstromoztak, és amely ez utóbbi osztály tekintetében a következő leírásnak felel meg: „Szórakoztatás (szórakoztató szolgáltatások); pályázatok szervezése; kiállítások megszervezése; szabadidő eltöltésével kapcsolatos tájékoztatás; élő előadások bemutatása; sportlétesítmények fenntartása; élő zene és élő előadások biztosítása; berendezések és létesítmények biztosítása együttesek élő előadásaihoz; élő szórakoztató szolgáltatások (műsorok); élő zene szolgáltatása; élő zenei előadások tartása; élőműsorok szervezése”;
 - az Egyesült Királyságban a 2330341. számon 2003. november 7-én lajstromozott, és 2013. április 25-én megfelelően megújított, a 35., 36. és 41. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó alábbi ábrás védjegen:

- a 3618857. számon 2006. október 16-án lajstromozott európai uniós ábrás védjegyen, amelyet a 8715 C. sz. törlési eljárás alapján a 35., 36. és 41. osztályba tartozó szolgáltatásokra korlátoztak, és amely az egyes osztályok tekintetében a következő leírásnak felel meg: „Reklámozás és promóciós szolgáltatások és ehhez kapcsolatos információs szolgáltatások; Különböző termékek összegyűjtése mások megbízásából abból a célból, hogy a vásárlók kényelmesen megtekinthessék és megvásárolhassák ezeket a termékeket többféle, vegyes kiskereskedelmi üzletben” (35. osztály); „boltok bérlete; ingatlanok lízingelése vagy kezelése; épületek lízingelése; épületek vagy épületek közötti vagy azokon belüli hely lízingelése; ingatlanmenedzsment szolgáltatások; boltok bérletére

vonatkozó információs szolgáltatások ingatlan szolgáltatások” (36. osztály); „Szórakoztatás (szórakoztató szolgáltatások); szórakoztató szolgáltatások nyújtása élőben” (41. osztály), az alábbi védjegy tekintetében:

- 5 A felszólalás alátámasztására a 207/2009/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjára és 8. cikkének (4) és (5) bekezdésére (jelenleg a 2017/1001 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja és 8. cikkének (4) és (5) bekezdése) alapított jogalapokra hivatkoztak.
- 6 2013. november 22-én a felszólalási osztály, miután megvizsgálta a felperesnek a 3618857. számon lajstromozott európai uniós ábrás védjegyen alapuló felszólalását, a 3., 14. és 18. osztályba tartozó áruk tekintetében helyt adott az említett felszólalásnak, és ebből következően a beavatkozó felet kötelezte a költségek viselésére.
- 7 2014. január 2-án a beavatkozó fél a 207/2009 rendelet 58–64. cikke (jelenleg a 2017/1001 rendelet 66–71. cikke) alapján fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz a felszólalási osztály határozata ellen.
- 8 2016. január 11-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsa hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát, és a felperest kötelezte a felszólalási és a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.
- 9 A megtámadott határozatban a fellebbezési tanács a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdését illetően először is azt állapította meg, hogy a „különböző termékek összegyűjtése mások megbízásából abból a célból, hogy a vásárlók kényelmesen [...] megtekinthessék és megvásárolhassák ezeket a termékeket többféle, vegyes kiskereskedelmi üzletben” megnevezésű, 35. osztályba tartozó szolgáltatás kivételével a 35. és 36. osztályba tartozó szolgáltatások vonatkozásában bizonyították a korábbi védjegyek releváns területen fennálló jóhírnevét. Másodszor a fellebbezési tanács az említett rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére vonatkozó indokot illetően lényegében azt állapította meg, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a jelen esetben teljesültek volna a megtévesztő megjelenítés és a célközönségnek okozott kár megállapításához szükséges feltételek. Harmadszor, a fellebbezési tanács az említett rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját illetően lényegében azt állapította meg, hogy a szóban forgó áruk és szolgáltatások különbözőek, egyébiránt – az érintett védjegyek hasonlóságától függetlenül – az összetéveszthetőség bármilyen veszélye kizárt.

A felek kérelmei

- 10 A felperes keresetében azt kéri, hogy a Törvényszék:
 - helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;
 - az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.

- 11 Az EUIPO és a beavatkozó fél azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - a fellebbezőt kötelezze az eljárás költségeinek viselésére;

A jogkérdésről

- 12 A keresetének alátámasztására a felperes három jogalapra hivatkozik, amelyek lényegében a következőkön alapulnak: az első a 207/2009 rendelet 8. cikke (5) bekezdésének és az eljárási szabályok megsértésén, a második az indokolási kötelezettség megsértésén, a meghallgatáshoz való jog megsértésén és az említett rendelet 8. cikke (4) bekezdésének megsértésén, a harmadik pedig e rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésén.

Az első jogalapról

- 13 Először is a felperes lényegében azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az tévesen értelmezte a 35. osztályba tartozó szolgáltatások egy részét, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyek jóhírnevét nem bizonyították. Másodszor azt állítja, hogy az említett fellebbezési tanács tévesen határozta meg a 35. és a 36. osztályba tartozó szolgáltatásokat. Harmadszor arra hivatkozik, hogy ez a fellebbezési tanács megsértette az eljárási szabályokat.
- 14 Az első kifogás alátámasztására a felperes azt állítja, hogy a „Különböző termékek összegyűjtése mások megbízásából, abból a célból, hogy a vásárlók kényelmesen megtekinthessék és megvásárolhassák ezeket a termékeket többféle, vegyes kiskereskedelmi üzletben” megnevezésű, 35. osztályba tartozó szolgáltatás nemcsak a „kereskedelmi galériák” által nyújtott szolgáltatásokat, hanem az egyes üzletek által nyújtott „kiskereskedelmi” szolgáltatást is jelöli. A felperes szerint ezt az értelmezést megerősíti többek között az említett osztály leírásában szereplő „többféle kiskereskedelmi üzlet” kifejezés használata is, ami azt bizonyítja, hogy a fellebbezési tanács állításával ellentétben a kereskedelmi galéria szolgáltatásai az értékesített áruk „többféle kiskereskedelmi üzletben” – és nem kizárólag az egyes kiskereskedelmi üzletekben – való összegyűjtésének felelnek meg.
- 15 A felperes szerint a fellebbezési tanács egyébiránt ebben a tekintetben nem értelmezte helyesen a 2005. július 7-i Praktiker Bau- und Heimwerkermärkte ítéletet (C-418/02, a továbbiakban: Praktiker ítélet, EU:C:2005:425). A felperes szerint ugyanis a Bíróság ebben az ítéletben a kiskereskedelem széles értelmezését fogadta el, amely még a kereskedelmi galéria szolgáltatásait is magában foglalja.
- 16 Végül a felperes úgy érvel, hogy a megtámadott határozat meghozatala során eljárási hibát is elkövettek, amennyiben a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy egyedül a beavatkozó fél nyújtott be észrevételeket, holott a felperes is benyújtott észrevételeket 2015. november 12-én.
- 17 A felperes a második kifogása alátámasztására lényegében azt terjeszti elő, hogy a fellebbezési tanács szigorúan értelmezte a 35. és 36. osztályba tartozó szolgáltatások fogalmát, amikor azt állapította meg, hogy az érintett áruk és szolgáltatások között az érintett vásárlóközönség képzetében egyáltalán nem állnak kapcsolatban, mivel a 35. és 36. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások fogyasztói között az üzletekben eladott áruk végső fogyasztói is megtalálhatók.
- 18 Végül a felperes a harmadik kifogásának alátámasztására azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette az eljárási szabályokat, mivel azt állapította meg, hogy a felperes nem terjesztett elő érvelt annak bizonyítására, hogy a bejelentett védjegy használata tisztességtelenül kihasználja, vagy sérti a korábbi védjegyet.

- 19 Az EUIPO és a beavatkozó fél a jelen jogalap elutasítását kéri.
- 20 Ami a felperes által hivatkozott első két kifogást illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése értelmében nem részesülhet oltalomban a korábbi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölés, ha az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások nem hasonlítanak a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő árukhoz és szolgáltatásokhoz, feltéve hogy ez a korábbi védjegy európai uniós védjegy, amely az Európai Unióban jóhírnevet élvez, és a bejelentett védjegy alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét. Mivel ezek kumulatív feltételek, közülük már egynek a hiánya is megghiúsítja az említett rendelet alkalmazását (2007. március 22-i Sigla kontra OHIM – Elleni Holding [VIPS] ítélet, T-215/03, EU:T:2007:93, 34. pont).
- 21 Ami az ütköző megjelölések hasonlóságát illetően közelebbről a korábbi védjegy azonosságára vagy hasonlóságára vonatkozó feltételt illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélezési gyakorlat szerint a szóban forgó megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságának a megjelölések által keltett összbemomáson kell alapulnia, figyelembe véve különösen azok megkülönböztető és domináns elemeit (lásd: 2012. március 9-i Ella Valley Vineyards kontra OHIM – HFP [ELLA VALLEY VINEYARDS] ítélet, T-32/10, EU:T:2012:118, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 22 Két védjegy ezenkívül akkor hasonló, ha az érintett vásárlóközönség nézőpontjából egy vagy több lényeges szempont tekintetében legalább részben azonosak (lásd: 2011. április 14-i Lancôme kontra OHIM – Focus Magazin Verlag [ACNO FOCUS] ítélet, T-466/08, EU:T:2011:182, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat). Fogalmi szinten például a megjelölések elég közel állnak egymáshoz, ha azok egyebek mellett ugyanazt az üzleti elképzelést idézik fel (lásd ebben az értelemben: 2016. október 27-i Spa Monopole kontra EUIPO – YTL Hotels & Properties [SPA VILLAGE] ítélet, T-625/15, nem tették közzé, EU:T:2016:631, 35. pont).
- 23 Végül, mivel a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése azt írja elő, hogy a meglévő hasonlóság alapján az érintett vásárlóközönségnek az ütköző megjelöléseket nem összetévesztenie, hanem egymással rokonítania kell, azaz kapcsolatot kell teremteniük közöttük, ebből azt a következtetést lehet levonni, hogy az e rendelkezés által a jóhírnévvel rendelkező védjegyek javára biztosított védelem akkor is alkalmazható, ha az ütköző megjelölések kisebb fokú hasonlóságot mutatnak (2015. december 10-i El Corte Inglés kontra OHIM ítélet, C-603/14 P, EU:C:2015:807, 42. pont).
- 24 A jelen esetben meg kell állapítani először is azt, hogy el kell fogadni a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 21–24. pontjában szereplő és egyébiránt a felperes által nem vitatott értékeléseit, amelyek szerint az ütköző megjelölések a közös szóelem, azaz a „burlington” miatt közepes mértékben hasonlóak.
- 25 Továbbá a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésében előírt többi oltalmi feltétel közül, amelyekre a felperes az első jogalapját alapozza, a korábbi védjegyek és jogok jóhírnevére és esetleges oltalmára vonatkozó feltételt is figyelembe kell venni.
- 26 Ebben a tekintetben rá kell mutatni arra, hogy mivel az európai jogalkotó nem határozta meg a jóhírnév jogszabályi definícióját, az uniós bíróság álláspontja szerint a jóhírnév feltétele akkor teljesül, ha a korábbi védjegyet az azzal ellátott áruk vagy szolgáltatások révén az érintett vásárlóközönség jelentős része ismeri (lásd ebben az értelemben: 2007. február 6-i Aktieselskabet af 21. november 2001 kontra OHIM – TDK Kabushiki Kaisha [TDK] ítélet, T-477/04, EU:T:2007:35, 48. pont; 2015. október 2-i The Tea Board kontra OHIM – Delta Lingerie [Darjeeling] ítélet, T-627/13, nem tették közzé, EU:T:2015:740, 74. pont).
- 27 Az iratokból ezenkívül az tűnik ki, hogy a felperes korábbi védjegyeit, amelyek a 35. és 36. osztályba tartozó szolgáltatásokat jelölnek, a releváns piaci közönség jelentős része egy Egyesült Királyságban jól ismert – London központjában található, luxusüzletekből álló – kereskedelmi galéria nevéként ismeri.

Mivel a felek nem vitatják a felperes korábbi védjegyeinek ezt a jöhírnévét, a jelen esetben végeredményben az a kérdés merül fel, hogy az említett jöhírnév valóban kiterjed-e azokra a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokra, amelyek tekintetében a korábbi védjegyeket lajstromozták, és így a felperest jogszerűen megillesheti-e a szóban forgó jöhírnév oltalma.

- 28 A fellebbezési tanács szerint a 35. osztályba tartozó kiskereskedelmi szolgáltatást illetően nem bizonyították a felperes korábbi védjegyeinek jöhírnévét.
- 29 A fellebbezési tanács e megállapítását azonban nem lehet elfogadni.
- 30 Mindenekelőtt rá kell mutatni arra, hogy a 2005. július 7-i Praktiker ítélet (C-418/02, EU:C:2005:425) 34. pontjában a Bíróság azt mondta ki, hogy „a kiskereskedelem célja az áruk fogyasztók részére történő eladása”, és „[e] kereskedelem az eladáson mint jogügyleten túlmenően magában foglal a szolgáltató által kifejtett minden olyan tevékenységet, amelyet a szolgáltató az ezen ügylet megkötésére való ösztönzés céljából végez”, és „[e] tevékenység főként az eladásra kínált áruk összeválogatását, és különféle olyan szolgáltatások nyújtását jelenti, amelyeknek a célja, hogy a vásárló az említett jogügyletet az adott kereskedővel kösse meg, és ne annak valamelyik versenytársával”.
- 31 A Törvényszéknek ezenkívül annak tisztázására is volt alkalma, hogy a Bíróságnak arra a kérdésre vonatkozó értelmezése, hogy az áruk kiskereskedelme a fent felidézett, a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 2. cikkének értelmében szolgáltatásnak minősül-e „nem képezheti a kiskereskedelmi szolgáltatás fogalmának kimerítő és általános meghatározását” (2014. június 26-i Basic kontra OHIM – Repsol YPF [basic] ítélet, T-372/11, EU:T:2014:585, 55. pont).
- 32 Ellentétben tehát azzal, amit az EUIPO a jelen ügyben állít, a Bíróságnak a 2005. július 7-i Praktiker ítélet (C-418/02, EU:C:2005:425) 34. pontjában elvégzett értelmezése alapján nem lehet kijelenteni azt, hogy a kereskedelmi galériák vagy a bevásárlóközpontok a meghatározásuknál fogva ki lennének zárva a 35. osztályban meghatározott kiskereskedelmi szolgáltatás fogalmának hatálya alól.
- 33 A Bíróságnak a 2005. július 7-i Praktiker ítélet (C-418/02, EU:C:2005:425) 34. pontjában elvégzett értelmezésével egyébiránt az EUIPO azon álláspontja is ellentétes, amely szerint valamely kereskedelmi galéria szolgáltatásai lényegében az ingatlanbérleti és ingatlankezelési szolgáltatásokra korlátozódnának, és ebből következően ezen szolgáltatások címzettjei főként az említett galériában található üzletet vagy irodát bérbe venni kívánó személyek volnának. Az említett pontban szereplő „különféle szolgáltatások” fogalmának ugyanis mindenképpen magában kell foglalnia a kereskedelmi galéria által abból a célból szervezett szolgáltatásokat is, hogy az ilyen üzlethelyiség teljes vonzerejét és gyakorlati előnyeit megőrizze – ami egyébiránt a 35. osztály szövegében használt szavakban is tükröződik –, abból a célból, hogy lehetővé tegyék, hogy a különböző áruk iránt érdeklődő vásárlók „kényelmesen megtekinthessék és megvásárolhassák ezeket a termékeket többféle [...] üzletben”, és ezáltal ezen a helyen növekedjen az említett árukat megvenni kívánó vásárlók száma, és ezeket az árukat – amint azt a Bíróság az említett ítéletben megállapította – ne „valamelyik versenytársnál” vásárolják meg, akinek a szóban forgó kereskedelmi galériában nincs üzlete.
- 34 Meg kell tehát állapítani, hogy a Bíróság által a 2005. július 7-i Praktiker ítéletben (C-418/02, EU:C:2005:425) értelmezett 35. osztály szövegére tekintettel a kiskereskedelmi szolgáltatás fogalma a kereskedelmi galéria által nyújtott szolgáltatásokat is magában foglalja.
- 35 A fentiekre tekintettel meg kell tehát állapítani, hogy téves a kiskereskedelmi forgalomnak a fellebbezési tanács által a jelen esetben használt szigorú értelmezése, ebből következően a felperes hivatkozhat a korábbi védjegyek jöhírnévének oltalmára a 35. osztályba tartozó szolgáltatások tekintetében.

- 36 A fellebbezési tanács egyébiránt a megtámadott határozatban azt állapította meg, hogy az ütköző védjegyek között nem volt kapcsolat, és a felperes nem bizonyította, hogy a bejelentett védjegy használata tisztességtelenül kihasználhatta vagy sérthette volna a korábbi védjegyek megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét.
- 37 Ebben a tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a korábbi védjegy jogosultjának ahhoz, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdése szerinti oltalomban részesülhessen, a fenti 20. pontban szereplő feltételek közül e cikk szövegének megfelelően azt is bizonyítania kell, hogy a bejelentett védjegy alapos ok nélkül történő használata sértene vagy tisztességtelenül kihasználná a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét (lásd ebben az értelemben: 2007. március 22-i VIPS ítélet, T-215/03, EU:T:2007:93, 34. pont).
- 38 Emlékeztetni kell ezenkívül arra, hogy a korábbi védjegy megkülönböztető képessége vagy jóhírneve tisztességtelen kihasználásának fennállását a védjeggyel megjelölt áruk és szolgáltatások átlagos fogyasztója szempontjából kell értékelni, amely fogyasztó szokásosan tájékozott és észszerűen körültekintő (lásd ebben az értelemben: 2009. március 12-i Antartica kontra OHIM ítélet, C-320/07 P, nem tették közzé, EU:C:2009:146, 46–48. pont). Márpedig az olyan tömegfogyasztási árukat illetően, mint a szappanok, testápolási cikkek, bőrből készült termékek és más hasonló áruk az érintett vásárlóközönség pontosan az átlagos fogyasztókból álló nagyközönség.
- 39 Arra is emlékeztetni kell, hogy korábbi védjegy jogosultjának a 207/2009 rendelet 8. cikkének (5) bekezdésével bevezetett oltalomban való részesülés céljából nem kell bizonyítania a védjegyének az említett rendelkezés szerinti tényleges és aktuális sérelmének fennállását. Ugyanis, amennyiben előrelátható, hogy a későbbi védjegy jogosultja általi használatból ilyen sérelem következik, a korábbi védjegy jogosultját nem lehet arra kötelezni, hogy megvárja a sérelem tényleges megvalósulását ahhoz, hogy az említett használatot megtilthassa. A korábbi védjegy jogosultjának azonban bizonyítania kell azon tények fennállását, amelyek alapján az ilyen sérelem jövőbeni bekövetkezésének komoly veszélyére lehet következtetni (2012. május 10-i Rubinstein és L'Oréal kontra OHIM ítélet, C-100/11 P, EU:C:2012:285, 93. pont).
- 40 Ennélfogva annak megállapítása céljából, hogy a megjelölés használata tisztességtelenül kihasználja-e a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét, olyan átfogó értékelést kell végezni, amely figyelembe veszi az adott ügy valamennyi releváns tényezőjét, amelyek között szerepel különösen a védjegy jóhírnevének intenzitása és megkülönböztető képességének foka, az ütköző védjegyek közötti hasonlóság mértéke, valamint az érintett áruk vagy szolgáltatások jellege és az, hogy mennyire állnak közel egymáshoz (lásd ebben az értelemben, és analógia útján: 2008. november 27-i Intel Corporation ítélet, C-252/07, EU:C:2008:655, 42. pont).
- 41 A korábbi védjegy jóhírnevének intenzitását és megkülönböztető képességének fokát illetően a Bíróság azt mondta ki, hogy minél jelentősebb az említett védjegy megkülönböztető képessége és jóhírneve, annál könnyebb lesz annak elfogadása, hogy azt megsértették. Így tehát, minél erőteljesebben és közvetlenebbül idézi fel a megjelölés a védjegyet, annál nagyobb a kockázata annak, hogy a megjelölés aktuális vagy jövőbeli használata sérti vagy tisztességtelenül kihasználja a korábbi védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét (lásd ebben az értelemben: 2008. november 27-i Intel Corporation ítélet C-252/07, EU:C:2008:655, 67–69. pont).
- 42 A Bíróság ebben az összefüggésben azt is kimondta, hogy a korábbi védjegy jogosultjának feladata, hogy adott esetben bizonyítsa, hogy a későbbi védjegy használatának következtében a jogosult áruai és szolgáltatásai tekintetében megváltozhatott-e az átlagos fogyasztó magatartása, vagy fennállhat-e az ilyen változás jövőbeli bekövetkezésének komoly veszélye (2008. november 27-i Intel Corporation ítélet, C-252/07, EU:C:2008:655, 77. és 81. pont és a rendelkező rész 6. pontja).

- 43 A fentiekre tekintettel a jelen esetben azt kell tehát megállapítani, hogy a felperes a fellebbezési tanács, illetve a Törvényszék előtt nem terjesztett elő olyan összefüggő bizonyítékokat, amelyek alapján azt lehetne megállapítani, hogy a bejelentett védjegy használata tisztességtelenül kihasználja a korábbi védjegyek megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét.
- 44 Ugyanis még ha a felperes hangsúlyozza is a korábbi védjegyeinek „szinte egyedi” jellegét, valamint azok jóhírnevének „jelentőségét és exkluzivitását”, rá kell mutatni, hogy nem terjesztett elő olyan konkrét bizonyítékokat, amelyek alkalmasak volnának annak alátámasztására, hogy a bejelentett védjegy használata csökkenti a korábbi védjegyei vonzerejét, tekintettel többek között a 2013. november 14-i Environmental Manufacturing kontra OHIM ítéletben (C-383/12 P, EU:C:2013:741, 43. pont) foglalt kritériumokra, amelyek szerint ezeknek a logikai következtetéseknek egy „valószínűségi elemzésen” kell alapulniuk, és „figyelembe [kell venniük] az érintett kereskedelmi ágazat szokásos gyakorlatát, valamint az ügy összes többi körülményét”.
- 45 Márpedig az a tény, hogy egy másik gazdasági alany is jogosult lehet a felperes londoni galériájában értékesített árukhoz hasonló áruk vonatkozásában a „burlington” szót tartalmazó védjegy használatára, az átlagos fogyasztó szemében önmagában nem csökkentheti e hely kereskedelmi vonzerejét. Ahogyan azt ugyanis a Bíróság egyébiránt a 2005. július 7-i Praktiker ítéletben (C-418/02, EU:C:2005:425) (lásd a fenti 30. pontot) kifejtette, az ilyen jellemző az e galériában található üzletek bérlői által végzett kereskedelmi tevékenység „különbéféle szolgáltatásaihoz” is szorosan kapcsolódik, nem kizárólag ez utóbbi nevéhez, amely név ráadásul, amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban helyesen megjegyezte, megegyezik az e galéria közelében található más, úgyszintén jól ismert olyan üzletek neveivel, mint a Burlington Gardens vagy a Burlington House.
- 46 Végül a megtámadott határozattal kapcsolatos állítólagos eljárási hibát illetően, amely szerint a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy egyedül a beavatkozó fél nyújtott be észrevételeket, holott a felperes is benyújtott észrevételeket 2015. november 12-én, rá kell mutatni egyrészt arra, hogy az utóbbi észrevételek szerepelnek a szóban forgó ügy iratai között, másrészt arra, hogy a tárgyaláson az EUIPO megerősítette, hogy az említett észrevételeket, amelyek az EUIPO érintett szervezeti egységeinek is rendelkezésére álltak, e szervezeti egységek megfelelően figyelembe vették. Ennélfogva ezt az érvet mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 47 A felperes harmadik kifogását illetően elég arra rámutatni, hogy a megtámadott határozat 33. és 34. pontjának szövegéből kitűnik, hogy a fellebbezési tanács formálisan tudomásul vette, hogy a felperes megfelelően benyújtotta az észrevételeit, ezek az észrevételek azonban nem alkalmasak a 207/2009 rendelet 8. cikke (5) bekezdése alkalmazási feltételei meglétének bizonyítására, így többek között annak bizonyítására sem, hogy a védjegy használata tisztességtelenül kihasználhatta a felperes korábbi védjegyeinek megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét. Az eljárási szabályok megsértésén alapuló kifogást ennél fogva nem lehet elfogadni.
- 48 A fentiekre tekintettel az első jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról

- 49 A felperes először is arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban egyáltalán nem indokolja meg – a jelen esetben – a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének megsértésére alapított érv elutasítását. Az említett határozat ezenkívül téves jogalkalmazást tartalmaz tekintettel arra, hogy az e rendelet 8. cikke (4) bekezdésén alapuló felszólalást az említett rendelet 8. cikkének (5) bekezdése szerinti jóhírnév hiánya miatt megfelelően el kellett volna utasítani. A felperes továbbá úgy véli, hogy amikor nemzeti szinten, egy jellegbitorlási kereset keretében a „goodwill”, azaz az vevőkört vonzó erő értékelésére hivatkoznak, ezt az értékelést nem lehet csak azokra a szolgáltatásokra korlátozni, amelyek tekintetében a korábbi védjegyeket lajstromozták, mint az ugyanezen rendelet 8. cikkének (5) bekezdése szerinti jóhírnév értékelése esetén. A felperes mindenesetre azt állítja, hogy

az említett fellebbezési tanács előtt teljes mértékben bizonyította, hogy luxus kereskedelmi galériaként jóhírnévvel (azaz goodwill) rendelkezik. Végül a felperes azt állítja, hogy ez a fellebbezési tanács eljárási hibát követett el, mivel az előtte folyamatban volt eljárás során nem adott a feleknek újabb lehetőséget arra, hogy a szóban forgó rendelet 8. cikke (4) bekezdésének megsértésére vonatkozó érveiket előterjeszthessék.

- 50 Az EUIPO a jelen jogalap elutasítását kéri.
- 51 A beavatkozó fél úgy véli, hogy a felperes csak a Törvényszék előtti eljárás szakaszában hivatkozott bizonyos, a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének helyes alkalmazására vonatkozó érvekre, ebből következően azokat a Törvényszék nem veheti figyelembe.
- 52 Először is el kell utasítani a felperesnek az indokolási kötelesség megsértésére és a meghallgatáshoz való jog megsértésére vonatkozó érvelését. Ezek az érvelések ugyanis megalapozatlanok.
- 53 A megtámadott határozat 36. és azt követő pontjaiból ugyanis az tűnik ki, hogy a fellebbezési tanács elvégezte a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésében meghatározott különböző feltételek elemzését, és a jelen esetben a jellegbitorlási keresetre vonatkozó feltételekét is. Ami ezenkívül azt a körülményt illeti, hogy a felek nem tudták volna benyújtani az e feltételekre vonatkozó észrevételeiket, az ügy irataiból az tűnik ki, hogy az EUIPO szervezeti egységei előtti eljárás során a felperesnek végig megvolt a lehetőség az észrevételei benyújtására.
- 54 Ebben a tekintetben, noha a felperes a fellebbezési tanács előtt nem fejtette ki azt a kifogást, amelyre a felszólalási osztály előtt ő maga hivatkozott – azaz a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének megsértését –, nem lehet felróni azt a fellebbezési tanácsnak, hogy nem hívta fel a feleket az erre vonatkozó kiegészítő észrevételek benyújtására. Ráadásul az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a meghallgatáshoz való jogot a végleges vélemény esetében nem lehet alkalmazni az előtt, hogy azt a hatáskörrel rendelkező fellebbezési tanács elfogadta volna. A fellebbezési tanács ugyanis a végleges határozatának meghozatala előtt nem köteles arra, hogy tájékoztassa a feleket a megállapításairól, és arra sem, hogy lehetőséget adjon a feleknek arra, hogy e megállapításokra vonatkozóan észrevételeket nyújtsanak be, vagy akár további bizonyítékokat terjesszenek elő (lásd: 2012. június 14-i *Seven Towns kontra OHIM* [hét, különböző színű négyzet ábrázolása] ítélet, T-293/10, nem tették közzé, EU:T:2012:302, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 55 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a tények értékelése a határozat megalkotójának feladata. Márpedig a meghallgatáshoz való jog valamennyi olyan ténybeli vagy jogi elemre kiterjed, amelyek a határozat alapját képezik, de nem terjed ki a hatóság által elfogadni szándékozott végleges állásfoglalásra (lásd: 2005. június 7-i *Lidl Stiftung kontra OHIM – REWE-Zentral [Salvita]* ítélet, T-303/03, EU:T:2005:200, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 56 Ami továbbá a felperesnek a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének megsértésére vonatkozó érvét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés értelmében a védjegytől eltérő megjelölés jogosultja felszólalhat az európai uniós védjegy lajstromozásával szemben, ha az említett megjelölés megfelel a következő négy kumulatív feltételnek: e megjelölést a kereskedelmi forgalomban kell használni; annak a helyi jelentőségűt meghaladó mértékűnek kell lennie; az e a megjelöléshez fűződő jogot – az európai uniós szabályozás vagy azon tagállam jogszabályainak megfelelően, amelyben a megjelölést használták – az európai uniós védjegybejelentés bejelentési napjánál korábban kell megszerezni; végezetül az e megjelöléshez fűződő jogok alapján a jogosult meg kell tudnia tiltani a későbbi védjegy használatát. Ezek kumulatív feltételek, ezért ha a megjelölés e feltételek valamelyikének nem felel meg, a felszólalás nem lehet sikeres (2009. június 30-i *Danjaq kontra OHIM – Mission Productions [Dr. No]* ítélet, T-435/05, EU:T:2009:226, 35. pont).

- 57 A jelen esetben a fellebbezési tanács rámutatott arra, hogy az Egyesült Királyságban az üzleti életben használt nem lajstromozott védjegyre vonatkozóan indított jellegbitorlási kereset valóban minősülhet a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének értelmében vett korábbi jognak (lásd különösen a megtámadott határozat 38. és 39. pontját).
- 58 Ebben a tekintetben megállapításra került, hogy az érintett felszólalónak – az Egyesült Királyság joga szerinti jellegbitorlási keresetre vonatkozó jogi szabályozásnak megfelelően – a következő három feltétel teljesülését kell bizonyítania: először is, hogy a nem lajstromozott védjegy megszerezte a „goodwillt”, másodsor a védjegy legutóbbi jogosultját megtévesztően jelenítik meg és harmadszor, hogy a szóban forgó „goodwill” sérelem érte (lásd ebben az értelemben: 2012. január 18-i Tilda Riceland Private kontra OHIM – Siam Grains [BASmALI] ítélet, T-304/09, EU:T:2012:13, 19. pont).
- 59 Azt is meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat 38. pontjában a fellebbezési tanács pontosan ismertette ezt a három feltételt, és a felperes végeredményben elismeri, hogy az említett fellebbezési tanács helyesen azonosította a jellegbitorlási keresetekre vonatkozó jogi hátteret.
- 60 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 76. cikkének (1) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (1) bekezdése) alapján az e feltétel teljesülésére vonatkozó bizonyítási kötelezettség a szóban forgó felszólalót terheli az EUIPO előtt (lásd ebben az értelemben: 2011. március 29-i Anheuser-Busch kontra Budějovický Budvar ítélet, C-96/09 P, EU:C:2011:189, 189. pont).
- 61 Az ügy irataiból tehát az tűnik ki, hogy a felszólalási osztály előtti eljárás során a felperes mint felszólaló hivatkozott ugyan a 207/2009 rendelet 8. cikke (4) bekezdésének megsértésére, nem terjesztette azonban elő az annak bizonyításához szükséges ténybeli és jogi elemeket, hogy az e rendelkezés alkalmazására vonatkozó feltételek megfelelően teljesültek. Továbbá a fellebbezési tanács előtti eljárás során a felperes pusztán azt jelentette ki, hogy „a felszólalási osztály előtt előterjesztett érveit fenntartja”, noha nem vitatott, hogy ezeket az érveket, az említett fellebbezési tanács előtt, ennél jobban sem ténylegesen sem pedig jogilag nem támasztotta alá.
- 62 A fellebbezési tanács tehát a megtámadott határozat 39. pontjában helyesen állapította meg, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a jellegbitorlási keresetet megalapozásának feltételei megfelelően teljesültek. Az említett fellebbezési tanács tehát nem alkalmazta tévesen a jogot, így a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

- 63 A felperes a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkozik. A felperes lényegében úgy véli, hogy először is nyilvánvaló hasonlóság áll fenn a kereskedelmi galériájának szolgáltatásai és a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő áruk között, mivel a végső fogyasztók a jelen esetben azonosak. A felperes ebben a tekintetben hangsúlyozza, hogy a „burlington” szónak rendkívül nagy megkülönböztető képessége van. Másodsor, ellentétben azzal, amit a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 45. pontjában megállapított, a felperes úgy véli, hogy noha a 35. osztály a kereskedelmi galéria tevékenységére is vonatkozik, ez ezen osztály szövegében szereplő „összegyűjtés” megjelölés inkább a kereskedelmi galériák szolgáltatásaira vonatkozik, mint általában a kiskereskedelmi szolgáltatásokra, ennél fogva nem köteles közelebbről meghatározni a szóban forgó árukat. Harmadsor lényegében azt terjeszti elő, hogy az Intellectual Property Office (szellemi tulajdoni hivatal, Egyesült Királyság) védjegyekről szóló kézikönyve, valamint a High Court of Justice (England & Wales) Chancery Division (legfelsőbb bíróság [Anglia és Wales] kancelláriai kollégium) ítélkezési gyakorlata szerint nem volt köteles közelebbről meghatározni a szóban forgó árukat.
- 64 Az EUIPO és a beavatkozó fél a jelen jogalap elutasítását kéri.

- 65 A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint, a megjelölés nem részesülhet oltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.
- 66 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget okozhatja az, ha a közönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól, vagy a gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak. Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget „átfogóan” kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, az adott ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd: 2003. július 9-i Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS] ítélet, T-162/01, EU:T:2003:199, 30–33. pont).
- 67 Az összetéveszthetőségnek ugyanis az az előfeltétele, hogy az ütköző védjegyek azonosak vagy hasonlóak legyenek, és hogy a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások azonosak vagy hasonlóak legyenek. Ezek kumulatív feltételek (lásd: 2009. január 22-i Commercys kontra OHIM – easyGroup IP Licensing [easyHotel] ítélet, T-316/07, EU:T:2009:14, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 68 Márpedig a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások hasonlóságának értékelésénél az azok kapcsolatát jellemző összes releváns tényezőt figyelembe kell venni. Ezen tényezők körébe tartozik különösen az áruk vagy szolgáltatások jellege, valamint helyettesítő vagy egymást kiegészítő volta. Olyan egyéb tényezőket is figyelembe lehet venni, mint például az érintett áruk forgalmazási csatornái (lásd: 2007. július 11-i El Corte Inglés kontra OHIM – Bolaños Sabri [PiraÑAM diseño original Juan Bolaños] ítélet, T-443/05, EU:T:2007:219, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 69 A jelen esetben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 44. pontjában azt állapította meg, hogy a felperes szolgáltatásai és a bejelentett védjeggyel érintett áruk nem hasonlítanak egymáshoz.
- 70 Egyrészt, a 36. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően nem vitatott, hogy egyáltalán nem hasonlítanak egymáshoz például egyrészt az olyan szolgáltatások, mint a boltok és irodák bérlete vagy az ingatlanmenedzsment szolgáltatások, másrészt az olyan áruk, mint a szappanok, ékszerek vagy a bőrből készült termékek. Másrészt a 35. osztályba tartozó szolgáltatásokat illetően az uniós bíróság egyértelműen megállapította, hogy a kiskereskedelmi szolgáltatás esetében szükséges, hogy az eladásra kínált árukat pontosan meghatározzák (lásd ebben az értelemben: 2008. szeptember 24-i Oakley kontra OHIM – Venticinque [O STORE] ítélet, T-116/06, EU:T:2008:399, 44. pont; lásd még ebben az értelemben és analógia útján: 2005. július 7-i Praktiker ítélet, C-418/02, EU:C:2005:425, 50. pont).
- 71 Márpedig a valamely kereskedelmi galériát, köztük a Burlington Arcade-ot, alkotó különböző boltokban eladható árukra vonatkozó pontos adatok teljes hiánya teljesen meggátolja az e boltok és a bejelentett védjeggyel megjelölt áruk közötti képzettársítást, hiszen a jelen esetben a felperes által a „luxuscikkekre” vonatkozóan megadott definíció nem elegendő annak meghatározásához, hogy milyen árukról van szó. E meghatározás hiányában tehát nem lehet hasonlóságot vagy kiegészítő jellegű kapcsolatot megállapítani a korábbi védjegyekkel megjelölt szolgáltatások és a bejelentett védjeggyel megjelölt áruk között.
- 72 Következésképpen azt a felperesi érvet is el kell utasítani, amely szerint a kereskedelmi galériák esetében nincs szükség az érintett áruk meghatározására, mivel a jelen ítélet 34. pontjában a Törvényszék kimondta, hogy a 35. osztály szövegére tekintettel a kiskereskedelmi szolgáltatás fogalma – amelyet a Bíróság a 2005. július 7-i Praktiker ítélet (C-418/02, EU:C:2005:425) 34. pontjában értelmezett, a kereskedelmi galéria által nyújtott kiskereskedelmi szolgáltatásokat is magában foglalja.

Ezenkívül rá kell mutatni arra, hogy a végső fogyasztói csoportok közötti átfedés nem elegendő az összetevészhetség bizonyításához, ha a galéria üzleteiben eladható árukat egyáltalán nem határozzák meg.

- 73 Végül, ami a szellemi tulajdoni hivatal védjegyekről szóló kézikönyvének, valamint a High Court of Justice (England & Wales) Chancery Division (legfelsőbb bíróság [Anglia és Wales] kancelláriai kollégium) ítélkezési gyakorlatának alkalmazhatóságára vonatkozó érvet illeti, ez az érv hatástalan, mivel a jelen esetben a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja a vonatkozó jogi háttér, és az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az európai uniós védjegyszabályozás szabályok együtteséből álló, sajátos célokat követő önálló rendszer, amelynek alkalmazása független a nemzeti rendszerektől (lásd: 2014. január 16-i Message Management kontra OHIM – Absacker [ABSACKER of Germany] ítélet, T-304/12, nem tették közzé, EU:T:2014:5, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 74 A fentiek összességére tekintettel, mivel a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott egyik szükséges feltétel nem teljesült, a jelen jogalapot, valamint a teljes keresetet el kell utasítani.

A költségekről

- 75 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 76 Mivel a felperes pervesztes lett, az EUIPO és a beavatkozó fél kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék a Tulliallan Burlington Ltd-t a kötelezi a költségek viselésére.**

Frimodt Nielsen

Forrester

Perillo

Kihirdetve Luxembourgban, a 2017. december 6-i nyilvános ülésen.

Aláírások